

Ser pocs és, també, una oportunitat

Dg, 30/12/2012 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

El primer que suposa voler ser "Minoria Creativa", tal com Benet XVI ha proposat diverses vegades, és acceptar ser minoria. Darrerament he assistit a actes, a alguna celebració de l' Eucaristia, fins i tot de la nit o el dia de Nadal, en que respiràvem tots plegats una certa tristor pel fet de ser pocs, perquè no hi eren molts dels que hi havien estat, o dels que esperàvem que hi fóssin.

No podem defugir el fet que moltes de les nostres parròquies i moviments han sofert una davallada important de fidels, especialment de joves. I que la mitjana d'edat és, en general, més alta que fa no gaire anys. Però ser pocs és, també, un privilegi. Hi ha una diferència important entre celebrar la fe des del descoratjament i la tristor de no ser tots els que voldriem, o des del convenciment que continuem rebent en cada eucaristia el dò de Déu compromés en Jesucrist amb els homes i dones de cada temps, de cada moment històric. L' aliança estreta de laics i preveres ens ha de permetre, i en molts casos permet, mostrar comunitats, potser petites, potser pobres, però alegres del dò rebut.

Pel que fa a les parròquies això agafa rostre quan s'adeqüen els espais de celebració al nombre de gent que hi participa. De vegades tan senzill com convidar els fidels a acostar-se més a l'altar. Quan el prevere està físicament situat aprop de la gent, quan no repetim mecànicament gestos litúrgics propis de grans catedrals però que formen part del llenguatge escènic de masses, no de la comunicació immediata. Es clar que en la litúrgia és Déu l'objecte de lloança, però és la comunitat reunida la que lloa Déu, i cal crear les condicions per a que la lloança i la memòria surtin del cor, no només de la tradició apresada, potser ja fa molts anys. I això, llavors, esdevé gèrmen de futur, perquè arrela en el cor de les persones i d'alguna manera, col·laborem de forma més eficaça a l'acció gratuïta de l'Esperit. Tenim un camí valuós a recórrer pel que fa al llenguatge i a la comunicació, però no només cap al nostre món, sinó també entre nosaltres mateixos. Ser menys permet noves formes; permet fer més explícit, amb la paraula i amb els gestos, que som, que intentem ser, comunitat de germans; permet estar més "pels altres", permet conèixer-se més.

Vull dir que cal viure amb alegria el privilegi de poder continuar celebrant l' Eucaristia; de reunir-nos en grup, de poder obrir debat, encara que sigui entre pocs, d'allò que ens mou des de la fe al nostre dia a dia vital. Les formes "magistral" de conferències, els auditoris immensos sense quasi assistents, demanen una forma més propera que permeti sortir a aquell que hi ha assistit amb el bon regust d'haver format part activament d'un fet d' Església que ens ha fet créixer a tots.

No serà que, en el fons, tots enyorem una mica una certa "cristiandat" de la transició, ja no tant "nacional catòlica" però encara vigorosa? Ser pocs ens obre a infinitat de possibilitats que ens permetran celebrar millor, participar més, escoltar i parlar més, pregar millor, i, si Déu vol, ser llavor per als que vindran

després de nosaltres. I aquesta "Nova Evangelització" només arrelarà a partir de creients, de comunitats, que visquin amb alegria la seva fe en comunitat. No se'ns demana ser molts, se'ns demana "ser de veritat". La resta ja no depèn de nosaltres.